

ПОСЛАНИЕ НА ПАПА ФРАНЦИСК ПО СЛУЧАЙ XXXIII-ия СВЕТОВЕН ДЕН НА БОЛНИТЕ

11 февруари 2025 година

**«Надеждата не води към разочарование» (Рим. 5, 5)
и ни прави силни по време на изпитание**

Скъпи братя и сестри,

Ние честваме 33-ия Световен Ден на Болните в Юбилейната 2025 година, в която Църквата ни кани да станем «поклонници на надеждата». В тази покана ние сме придружени от Божието Слово. И Свети Павел ни дава едно много насърчаващо послание: «Надеждата не води към разочарование» (Рим. 5, 5), а тя ни прави силни по време на изпитания.

Този израз е утешителен, но може да повдигне въпроси, особено сред хората, които страдат. Например, как бихме могли да останем силни, когато сме физически засегнати от сериозни, инвалидизиращи заболявания, които може би се нуждаят от грижи и лечение, средствата за които са извън нашите възможности? Как да останем силни, когато освен собственото си страдание ние виждаме и страданието на нашите близки, които ни обичат и макар да са близо до нас се чувстват безсилни, че не могат да ни помогнат? А ние при тези обстоятелства чувстваме потребност от по-голяма подкрепа от нас самите: имаме нужда от Божията помощ, от Неговата благодат, от Неговото Провидение, от тази сила, която е дара на Неговия Дух (виж *Катехизис на Католическата Църква*, 1808).

Затова нека се спрем за миг, за да поразмишляваме върху присъствието на Бога, Който е близо до тези, които страдат и по-специално да се спрем върху трите аспекта, които характеризират Божието присъствие: *срещата, дарът и споделянето*.

1. *Срещата*. Когато Исус изпраща седемдесет и двамата ученици в мисия (виж *Лк 10, 1-9*), Той ги насърчава да кажат на болните: «Божието Царство е близо до вас» (стих 9). С други думи, Той ги моли да помогнат на болните да се хванат здраво за своята немощ, дори за тях да е болезнено и трудно за възприемане, като за възможност да се срещнат с Господа. Всъщност в болестта, ако ние

от една страна усещаме като създания цялата си крехкост – физическа, психологическа и духовна – то от друга страна изпитваме близостта и състраданието на Бога, Който в Исус сподели нашето страдание. Той не ни изоставя и често ни изненадва чрез дара на упоритостта, която дори не сме предполагали, че притежаваме и която никога не бихме открили сами.

Тогава болестта се превръща във възможност за среща, която ни променя, в откриването на една непоклатима скала, за която можем да се закрепим, за да се изправим срещу бурите на живота. Това е опит, който ни прави много по-силни дори в жертвата, защото сме осъзнали по-добре, че не сме сами. Ето защо се казва, че болката винаги носи в себе си тайната на спасението: тя ни дава да изпитаме близката и истинска утеха, която идва от Бога, до такава степен, че «да познаваме в пълнота Евангелието с всичките му обещания и Неговия живот» (Свети Йоан Павел II, *Реч към младите хора*, Ню Орлеанс, 12 септември 1987г.).

2. И това ни води до втория ред на размишлението: *дарът*. Никога, както в страданието, не си даваме сметка, че всяка надежда идва от Господ и че тя е преди всичко дар за приемане и култивиране, оставайки, според красивия израз на Мадлен Делбрел (Madeleine Delbr el), «верни на верността на Бога» (виж *Ние другите, хората от улиците*, *Книга на живота*, 1966г.).

Освен това, едва във Възкресението на Христос цялата ни съдба намира своето място в необятния хоризонт на вечността. Само Неговата Пасха ни дава увереността, че нищо, «нищо смърт, нищо живот, нищо ангели, нищо началства, нищо настояще, нищо бъдеще, нищо сили, нищо висините, нищо дълбините, нищо друго някакво творение ще може да ни отлъчи от Божията любов» (Рим. 8, 38-39). Всички извори на светлина, които ни позволяват да преодоляваме изпитанията и препятствията на живота се раждат от тази «голяма надежда» (виж Бенедикт XVI, Енциклика *Spe salvi*, 27.31). Още повече Възкръсналият върви с нас, Той става наш спътник, както за учениците от Емаус (виж *Лк* 24, 13-53). И ние като тях можем да споделим с Него нашия страх, нашите безпокойства, и нашите разочарования, можем да слушаме Неговото Слово, което просветлява и разпалва сърцата. Ние можем да разпознаем

присъствието Му в разчупването на Хляба, усещайки че Той е с нас дори в границите на настоящето, това “отвъд” което отново ни дава смелост и увереност, като се приближава.

3. И така достигахме до третия аспект, този на *споделянето*. Местата, където страдаме, често пъти са места за споделяне, където взаимно се обогатяваме. Колко пъти се учим как да се надяваме - до леглото на болния! Колко пъти се учим как да вярваме, оставайки близо до хората, които страдат! Колко пъти откриваме любовта, когато се надвесваме над тези, които са в нужда! С други думи, ние откриваме, че сме “ангели” на надеждата, пратеници на Бога, едни за други. А всички заедно: болни, лекари, медицински сестри, членове на семейството, приятели, свещеници, свещенослужители и Сестри, сме “ангели” на надеждата, където и да се намираме : в семействата, в клиниките, в центровете за грижи, болниците и диспансерите.

И е важно да знаем как да доловим красотата и обхвата на тези срещи на благодатта и да се научим ги вписваме в душата си, за да не ги забравяме: да запазим в сърцето си доброжелателната усмивка на обгрижващия, признателният и доверчив поглед на пациента, разбиращото и загрижено изображение на лицето на лекаря или на доброволеца, погледът изпълнен с очакване и безпокойство на съпруга, на детето, на внучето или на много скъп приятел. Това са толкова светлини, които трябва да бъдат ценени и опазени, които дори в тъмнината на изпитанието не само дават сила, но и учат на истинския вкус на живота, в любовта и близостта. (виж *Лк 10, 25-37*).

Скъпи болни хора, скъпи братя и сестри, които носите подкрепа на страдащите хора, вие имате повече от всякога една специална роля в този *Юбилей*. Вашето придружаване на другите е знак за всеки, «химн на човешкото достойнство, песен на надеждата» (Булата *Spes non confundit*, т. 11) чийто глас достига далеч отвъд стаите и леглата на здравните заведения, в които се намирате. Вие стимулирате и насърчавате в милосърдната любов «хармоничното действие цялото общество» (*ibid.*), в една симфония, понякога трудна за постигане, но много силна и нежна, точно поради тази причина, способна да внесе светлина и топлина, там, където е най-необходима.

Цялата Църква ви благодари! Аз също, ви благодаря и се моля за вас, поверявайки ви на Мария, Здраве за Болните, чрез думите, с които толкова много братя и сестри са се обръщали към Нея в нужда:

Под покроба на твоето милосърдие, ние прибягваме, Света Божия Майко.

не презирай нашите молитви във време на изпитание, но винаги ни избавяй от всички опасности, Дево славна и благословена.

Благославям ви, така както вашите семейства и вашите близки, и ви моля да не забравяте да се молите за мен.

Рим, Свети Йоан Латерански, 14 януари 2025 година

ПАПА ФРАНЦИСК

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana

Превод от френски: Йорданка Гъокова